

Магнат: трилогія "Колодязі". Кн. 2

Август Демшар

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Хороз Н.С.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Любовна історія

Мар'єтка згорнула зошит, поклала його на край столу й задивилася на дубову крону за вікном класу. Пополуднєве сонце освітлювало його листя, перетворюючи на барвистий калейдоскоп кольорів. Деякі листочки виблискували смарагдовою барвою, а ті, що мали освітлену частину зісподу, були крейджано-зеленими. Колір нагадав жінці гуаші її діда. В гущавині, куди не сягали промені сонця, крона була темною й таємничою. Інколи навесні, під час грози, коли серед уроку небо раптом темніло й здіймався сильний вітер, листя могутнього дуба тріпотіло, а крона хвилювалася. Тоді Мар'єтка шкодувала, що мусить зачиняти вікна, адже так хотілося почути шелест і прислухатися до таємниць, які шепотіло могутнє дерево. Але торік вітром вибило шибки в коридорі, тож двірник пригрозив, що за розбиті вікна доведеться платити їм.

Мар'єтці Корен, вчительці словенської та англійської мов, було тридцять дев'ять років. Коли вона не мріяла, а тверезо розмірковувала про себе, то доходила висновку, що живе звичайнісіньким життям. Після смерті матері вона залишилася сама у великому й просторому будинку, утримання якого потребувало значних коштів та зусиль. А ще їй дістався чималий мамин город, що вимагав постійного догляду. І Мар'єтка все частіше почала задумуватись над тим, щоб закинути його. Адже з того, що вирощувала на городі, споживала небагато, а решту, розклавши в різні лотки й пакети, постійно заморожувала. Надмір вирощених овочів часом намагалася роздати знайомим, але, крім Дениса, який не працював й охоче щось брав, усі відмовлялися. Бо коли у тебе чимало салату, то він росте й на інших городах, а коли досягають помідори, їх теж повсюди багато. Правда, був й інший варіант, але на нього вона не погоджувалася: викидати на компост те, що сама виростила, вважала занадто безглуздим. Так Мар'єтка розмірковувала щовесни, маючи намір відректися від городу, проте

завжди передумувала. Бо одразу згадувала маму, дивилася в небо, а потім перекопувала землю, засівала грядки усім підряд й полола бур'яни.

І справа не тільки у викиданні продуктів — город забирав її дорогоцінний час. Мар'єтка була жадібною до кожної вільної хвилини, хотіла займатися тим, що приносило їй найбільшу в житті насолоду — читання. Вона страшенно любила читати. Читала багато, з неймовірним задоволенням, і робила це, відколи себе пам'ятала. Спершу проковтнула все, що було вдома, наприклад, усю «Анжеліку», потому те, що пропонували шкільна та місцева бібліотеки. Під час навчання в університеті читала те, що доводилося читати, здебільшого із задоволенням, але іноді й вимушено. Згодом її смак звузився, головним читивом стали любовні романи. Звісно, не сміття та літературна порнографія. Як випускниця словеністики вона вимагала від літератури чіткого концепту, високого рівня вираження, багатої мови та відшліфованого стилю. Вона могла годинами насолоджуватися описом витончених стосунків між двома людьми, заглиблюючись у почуття любові, прихильності, взаєморозуміння, а також зречення, притирання та жертвності. Їй подобалося, коли когось кохають, і подобалося, коли хтось страждав через кохання. Все заради Кохання, справжнього, яке дарує себе і любить безумовно.

У будинку було кілька куточків для читання. Її улюблений — на софі біля вікна кабінету на другому поверсі. У приміщенні було гарненьке вікно, вирізане у фасаді й відвернене від будинків селища. Жодна будівля не втручалася в ландшафт, нікого не було видно крізь вікно, і нічий погляд не міг проникнути всередину. Нижню половину вікна затуляли схилені гілки верб, за ними височіли каштани, а над ними тягнулася блакить безкрайого неба. Напівлежачи, поклавши одну руку на книжку, а другою зарившись у кучері, вона проводила години біля вікна.

Мар'єтка була миловидною жінкою із хвилястим рудим волоссям, з непримітною, але зграбною фігурою, тому дехто дивувався, що вона й досі самотня. Та її проблема була не в зовнішності, а в очікуваннях. Коли жінка наближається до сорока, то розуміє, що не варто бути надмірно вибагливою, і тому Мар'єтка вже перестала мріяти про принца на білому коні. Однак вона очікувала від чоловіка більшого, ніж легковажність, з якою стикалася щоразу, коли вступала з кимось у більш серйозну розмову.

Іноді вечорами, коли на вулиці темніло, а сирий холод заповзав у хату й треба було розводити вогонь, після чого починало тріщати в старій системі центрального опалення й будинок ставав ще порожнішим, Мар'єтці здавалося, що вона народилася під нещасливою зіркою і перетворюється на ту, кого в літературі називають «старою дівою». Але зневіра тривала недовго. Жінка згадувала, що старі діви — це винахід вікторіанської епохи, а тепер двадцять перше століття, в якому вік холостякування значно довший. Тож це була не її примха, а особливість покоління. І тоді вона думала, що десь є і її суджений, який...

Мар'єтка поринула в свої думки, хоча перед нею лежав стос зошитів, які мала перевірити. Години для відвідин батьків вона виділила у четвер, що їй підходило, оскільки відразу після цього збирався читацький гурток у міській бібліотеці. Закінчивши урок по другій, вона насилу прибрала, оминула вчительську й попрямувала до міста. Там щось перекусила, провела добру годину в міській книгарні, а на зворотному шляху завершила в бутик. Купила дешеві сережки, смагадово-зелені краплі, за 4,99 євро.

Перед четвертою жінка знову сиділа в класі, чекаючи потенційних батьків. У розпал семестру візитів було обмаль, тож більшість часу вона проводила сама. Так було б і сьогодні, вона планувала використати час і перевірити твори дев'ятикласників про

«Наймита» Івана Цанкара. Мар'єта потяглася до зошита, розгорнула його й почала читати. Але не йшло. Вона спинилася на пів сторінки. Узагалі не зрозуміла, що прочитала, її думки блукали. Не могла зосередитися. Причиною був не Цанкар, вона його любила, і те, що її школа носила його ім'я, було для неї честю. Причиною неуважності став ранковий дзвінок до приймальні директора. Потому директор зателефонував їй і повідомив про дзвінок одного з батьків, який записався до неї на сьогодні. Це було незвично, оскільки батьки зазвичай цього не робили. Деякі з них через дітей повідомляли учителю про свій візит, але ніколи не повідомляли директору.

— Нічого дивного, якщо здогадуєшся, про кого йдеться, — сказав директор, переставивши подароване учнями потворне прес-пап'є, яке ті виготовили на уроці праці.

— Про Сару Мат'яшич? — спитала Мар'єтка.

— То ти знаєш? — здивувався директор. — І що з нею?

— Нічого, до чого ми не звикли. Раніше дівчина була працюютою, непроблематичною, а тепер дуже змінилася. Тому не зможу поставити їй більше, ніж трійку в підсумку, максимум — четвірку з натяжкою, але за умови, що вона надалі буде дуже старатися. Та, як буває зазвичай з такими дівчатами-підлітками, це майже неможливо.

— Знаю, знаю, — підтвердив директор, знову пересунувши прес-пап'є. Він навіть подумав, що варто його якимось непомітно викинути у смітник. — Слухай, Мат'яшич попросився на розмову з тобою... м-м-м, ти знаєш, він не звичайний батько і...

— І?

— Нічого. Будь ласка, якщо можеш... м-м-м... подумай, що можна зробити.

— Звичайно, — відказала Мар'єтка й попрямувала до виходу.

Але це було в кабінеті. Вона знала, що її байдужість була награною, адже ніяк не могла позбутися роздумів про візит Сариного батька. Засмутив не тиск, який чинив на неї директор. Це не було несподіванкою. Вчителі знали, що він переляканий, обережний і нерішучий чоловік. Її не турбувала бесіда з батьком про погані оцінки дитини, бо дуже добре з цим могла впоратися. Геть перенапружені фейсбучні батьки йшли від неї заспокоєними та задоволеними, не досягнувши свого.

Мар'єтку непокоїли вугільно-чорні Матяшичеві очі. Сарин батько, Штефан Матяшич, був великим і поважним цабе. Це заможний та медійно розкручений підприємець. Мар'єтка знала його з газет, часописів і телебачення. Кілька днів тому він був гостем вечірнього ток-шоу, яке вона дивилася кілька разів. Їй було не важливо те, що він говорить, а те, як він дивиться в камеру. Досі він у школі не з'являвся, час до часу на батьківські збори приходила Сарина мама.

Коли Штефан Матяшич з'явився у дверях класу, Мар'єтка підвела очі. Це був високий стрункий чоловік років п'ятдесяти із кількаденною посівлою щетиною, одягнений у добротний модний одяг. Мар'єтчине серце забилося, у вухах відчула тиск, а по щоках розлилось тепло. Соски пощипували й стирчали. Але вони не становили проблеми, бо були надійно захищені під бюстгальтером і блузкою. Вона боялася, що її вуха пломенітимуть, а придбані з нагоди візиту смарагдові крапельки матимуть безглуздий вигляд на темно-червоних мочках.

— Учителька Корен? — поцікавився Матяшич, недбало посміхаючись і підходячи до неї. У нього був глибокий голос, навіть глибший, ніж на телебаченні, голос, який випромінював вихованість та вишуканість. «Це людина, яка любить читати», — промайнуло в Мар'єтчиній голові. Спільні теми для розмов — обов'язкова умова взаємної прихильності. Потому вона вловила його запах. Це був

аромат чистого, доглянутого чоловіка, змішаний зі стриманими і, радше за все, грішно дорогими чоловічими парфумами. О Боже, вона не хотіла цього, принаймні зараз, але фізіологія тіла перемогла її з розгромним результатом! Поколювання від сосків опустилося до живота і небезпечно наблизилося до Мар'єтчиної промежини. Тепер вона вже знала, що могла настати та мить, якої вона чекала двадцять років. Жінка усвідомлювала, наскільки дерев'яною була, боялася, що у своїй незграбності відверне його ще до того, як буде зроблений перший крок. Вона з усіх сил спробувала зосередитися.

Проблема полягала в тому, що Мар'єтка не могла ні про що думати через Мат'яшичеві темні очі. Якби могла, то згадала б, що на світі існує не тільки він (і вона), а й Сара, його донька, що ця донька має матір, Мат'яшичеву дружину. Що вони сім'я, в яку вона збирається встромити своє шило. Жінка не думала, що її дії можуть мати погані наслідки.

Мар'єтка по шию зарилася в літературу та мистецтво, фізика її ніколи не цікавила, але, попри це, вона добре знала, що станеться, якщо розщепити базову клітину, навіть якщо це сімейство чи атом урану 235. От тільки зараз, як вже було сказано, вона не мала часу думати про це.

— Будь ласка, проходите, — промовила Мар'єтка, задіявши всю свою чарівність, на яку була здатна. Встала, поправила спідницю й запропонувала відвідувачеві стілець.

Його хода була м'якою, впевненою. Він зробив ще один крок і опинився в її особистому просторі.

— Ви, мабуть, знаєте, чому я тут, — почав Мат'яшич.

На екрані телевізора у нього не було цієї легкої усмішки, яка тріпотіла зараз у кутиках вабливих і повних губ.

— Е-е... м-м-м... думаю, через Сарині оцінки.

— Так. Дочка... та ви, мабуть, знаєте краще за мене... переживає нелегкий період...

— Що ж, підлітковий вік... — почала Мар'єтка. — Але не вона одна така.

— Звичайно, ні. І тому я знаю, що в кінці року Сара й у вас матиме відмінну оцінку.

— Я, як її вчителька, була б цьому дуже рада. — Принаймні тепер, коли її підтримують батьки, Мар'єтка докладатиме ще більше зусиль. Звісно, Сара вже не зможе отримати відмінної оцінки, але з таким розуміючим батьком і нею (Мар'єтка знала, що вона хороша вчителька) дівчинка зможе дотягнутися до твердої четвірки. — Я вірю, що Сара зможе про це подбати, — додала вона.

— Або ми двоє, — лагідно відповів Мат'яшич.

Мар'єтка не була впевнена, чи правильно почула. Він сказав «ми двоє».

— Е-е, звісно... — затнулась вона, збуджена, щаслива, але водночас сердита на себе. «Але ж я дурепа», — присадила себе жінка й отямилася: — Якщо ви думаєте... так, звичайно, ми могли б колисьдесь зустрітись.

— Мене це тішить, — Мат'яшич зробив крок назад, збираючись іти.

Мар'єтка закусила нижню губу. Шкода, що сьогодні він не мав часу. Очевидно, ніхто з батьків уже не прийде, тож вона могла б завершити на сьогодні справи й для початку сходити з ним у буфет, що біля школи, випити кави.

— Отже, домовилися — п'ятірка, — сказав Мат'яшич, ніби перевіряючи схвалену ділову угоду, і подав їй руку. Вона простягнула свою.

Перший фізичний контакт зі Штефаном Мат'яшичем був для Мар'єтки як ін'єкція стовідсоткового героїну просто у вену. Вона й гадки не мала, що це за відчуття, бо ніколи в житті навіть не пробувала трави, як і не мала уявлення, чи можна вживати героїн нерозбавленим. Знала тільки з описів, що це у сто разів прекрасніше

від найдикішого оргазму й тому подібного. Але також знала: могла звикнути до чогось подібного й стати залежною від дотиків. Шкіра на Мат'яшичевій руці була шорсткою, не розніжено м'якою, не по-робочому грубою, а приємно теплою, і стискання міцне, але не надто сильне.

Порозмовлявши якийсь час із Мат'яшичем і торкнувшись його тіла, Мар'єтка краще себе опанувала й спробувала трохи нівелювати божественність миті. Якщо чоловік бачить, що жінка перед ним мліє, це не до добра. Тож покликала на допомогу Мар'єтку-вчительку.

— На жаль, п'ятірка вона вже пропустила, але четвірка — це теж дуже добре. І я вірю, що завдяки нашим спільним зусиллям у Сари все вийде.

Мат'яшич зробив паузу.

— Буде п'ятірка, — твердо сказав він.

Його рука все ще обіймала її долоню.

— Ну, на жаль, це неможливо... — почала Мар'єтка. Але... зараз це не має значення, головне, що вони домовилися про наступну зустріч.

Мат'яшич відпустив Мар'єтчину долоню і водночас зробив крок до неї. Темна хмара насунула на його обличчя.

— Ти не розумієш, так? — глухо запитав він.

— Не розумію чого?

Краєм ока він помітив стілець, що стояв поруч. Рукою, якою кілька секунд тому обіймав Мар'єтчину долоню, Мат'яшич замахнувся й відштовхнув його так, що той із глухим стуком врізався в стіну. Чоловік підійшов упритул до Мар'єтки.

— Слухай, довбана короно, — прошипів він, схопив її за шию і притиснув до дошки. Його пальці стиснулися, наче сталеві кліщі. Мар'єтка побачила пори шкіри на його м'ясистому носі. Запах чистоти розвіявся, змінившись запахом здичавілого звіра. — Курва

твоя мати. Не смій створювати проблеми моїй дитині. Зрозуміла, суко? Сарі поставиш п'ятірку. Як ти це облаштуєш — мене не гребе. Якщо ні, то я тебе так витрахую, що будеш сцяти, срати, блювати кров'ю і проклинати Бога, що взагалі народилася. Ясно, суко проклята недотраханна?

Мар'єтка забила у найдавший куток класу, сховавшись під раковиною, куди їй заледве вдалося залізти. Вона тремтіла, наче осінній листок на вітрі. Тремтіла ще довго після того, як Матяшич облив її лайкою, грубо кинув на підлогу, розвернувся і вийшов, навіть не зачинивши за собою дверей класу. Її тремтіння поширилося на паркетну підлогу, через неї — на стяжки, бетонну плиту і розійшлося по всій школі. У кабінетах бряжчали віконниці, скрипіли шибки в коридорах. Мар'єтка тремтіла не від страху, хоча, звісно, вона й боялася, але тремтіла через дещо інше. Її тіло стрясали хвилі огиди від контакту з невимовною примітивністю. Мар'єтці, улюбленій єдиній дитині, яка виросла в лагідному родинному колі, ніколи, справді ніколи не говорили нічого схожого на те, що вона щойно почула.

Цього четверга, чотирнадцятого квітня, вперше за понад вісім років на зібранні читацького гуртка в міській бібліотеці Мар'єтки не було.

...

Далі — у повній книжці «Магнат: трилогія "Колодязі". Кн. 2».

nashaknyga.com.ua